

พลเรือน และข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยเป็นข้าราชการที่ปฏิบัติงานในมหาวิทยาลัยต่างๆ ที่เป็นส่วนราชการซึ่งอยู่ภายใต้บังคับกฎหมายข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย โดยกฎหมายข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยได้กำหนดให้นำกฎหมายข้าราชการพลเรือนในเรื่องวินัย และการดำเนินการทางวินัยมาใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยด้วย แต่สำหรับในเรื่องวินัย และการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษานั้น กฎหมายข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา คือพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติมได้บัญญัติในเรื่องวินัย และการดำเนินการทางวินัยสำหรับข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาไว้เป็นการเฉพาะแล้ว กรณีจึงไม่นำเรื่องวินัย และการดำเนินการทางวินัยตามกฎหมายข้าราชการพลเรือนมาใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาอีก

1.1.2 ความสำคัญของปัญหา

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติเรื่องวินัย และการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติมโดยเปรียบเทียบกับบทบัญญัติเรื่องวินัยและการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 และกฎระเบียบต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง (รวมถึงพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2551 ที่ใช้บังคับในปัจจุบัน) ที่บังคับใช้โดยอนุโลมแล้ว ทำให้เกิดสภาพของปัญหาที่สำคัญรวม 3 ประเด็น ดังนี้

(1) พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติมไม่มีบทบัญญัติเรื่องฐานความผิดวินัย หรือข้อกำหนดวินัยบางเรื่องที่สำคัญของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา อันได้แก่ ข้อกำหนดวินัยเรื่องละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร และข้อกำหนดวินัยเรื่องขัดคำสั่งของผู้บังคับบัญชา หรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา เหมือนเช่นที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ได้บัญญัติข้อกำหนดวินัย 2 เรื่องดังกล่าวไว้ในมาตรา 88⁵

⁵ มาตรา 88 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า

“ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ โดยไม่ขัดขึ้นหรือหลีกเลี่ยง แต่ถ้าเห็นว่าการปฏิบัติตามคำสั่งนั้นจะทำให้เสียหายแก่ราชการ หรือจะเป็นการไม่รักษาประโยชน์ของทางราชการจะเสนอความเห็นเป็นหนังสือทันทีเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนคำสั่งนั้นได้ และเมื่อได้เสนอความเห็นแล้ว ถ้าผู้บังคับบัญชายืนยันให้ปฏิบัติตามคำสั่งเดิม ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม

การขัดคำสั่งหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง”